

Els periodistes grocs:

les versions de "The Front page"

Antoni Oliver

Si hi ha una obra que caricaturitzi el periodisme groc amb gràcia és *Primera plana* (*Front page*) que ha donat lloc a quatre versions cinematogràfiques fins ara, totes elles més o menys memorables per una o altra raó. L'obra original és una peça teatral de Ben Hecht i Charles Mac Arthur que és una sàtira del periodisme groc dels anys vint i, fins i tot del periodisme groc de tots els temps. La vella consigna "no deixis que la realitat et faci malbé un bon reportatge" és el que inspira tota la frenètica acció de

caç. Set anys més tard, és a dir el 1940, Howard Hawks, filma de nou el text de Hecht i Mac Arthur, i elegeix de protagonistes Cary Grant i Rosalind Russell. En aquesta versió Hawks no vol enemistar-se totalment amb la premsa i situa l'acció "a l'època obscura del periodisme" i, se suposa que irònicament, diu que allò que es veurà "no té res a veure amb els periodistes d'avui". Observació aquesta que també es podria fer, irònicament, a qualsevol altra caricatura del periodisme groc que es faci. Que, per cert, no se'n fan moltes.

Hawks utilitza el seu estil absolutament eficaç en cada uns dels gèneres que va fer i imprimeix un ritme totalment àgil i vertiginós des de la primera escena. Aquí un incís. Quentin Tarantino en el guió de *Pulp Fiction*, a la primera escena a la cafeteria, apunta que "el diàleg s'ha de desenvolupar a un ritme ràpid, a l'estil de *Lluna nova*". És a dir que, Tarantino pren del mestre Hawks, i pràcticament calca, una de les escenes de *Lluna Nova* i l'estil frenètic del director de, entre d'altres joies, *La fiera de mi niña*. La versió de Hawks conta amb dos protagonistes excepcionals. Tant Cary Grant com Rosalind Russell estan el que es diu sembrats en el seus respectius papers. Ho broden. La química de la parella funciona a la perfecció i Hawks posa la seva saviesa i bona escriptura cinematogràfica al servei d'ambdós i de la eficàcia narrativa. És una pel·lícula en què no sobra un sol pla i cada diàleg està perfectament subratllat. Té una magnífica galeria de secundaris i rep tothom: els polítics oportunistes, el xerif negligent etc. L'acidesa i la mordacitat de la crítica cap als polítics quasi fa que els periodistes grocs i canalles caiguin bé. Rosalind Russell està magnífica en aquesta pel·lícula i Grant li dona una rèplica perfecta. Hawks demostra que també domina el registre de la comèdia a la perfecció i, uns anys més tard dominà fins i tot la comèdia musical on té una altra obra mestra amb *Los caballeros las prefieren rubias* amb Jane Russell. El personatge de Hidly Johnson, que interpreta Russell, està inspirat en la periodista Adela Rogers Saint Johns que treballà pels diaris de Hearst, magnat de la premsa groga, i fins i tot du un vestit a ratlles com ella.

La versió de Grant i Russell pot ser que sigui la millor de les quatre, encara que no

són pocs els qui pensen que la més aconseguida adaptació es la que va fer Billy Wilder que s'estrena amb el nom de *Primera plana* l'any 1974.

La veritat és que Wilder ho tenia difícil per donar una rèplica a la versió de Hawks i se'n surt més que bé. El film de Wilder el protagonitzen dos homes, a diferència de l'anterior versió, i són Walter Matthau i Jack Lemmon dos actors imprescindibles pel director. El guió és del propi Wilder i del seu col·laborador habitual A. L. Diamond. Els polítics segueixen essent corruptes i oportunistes, com els policies, i també té un ritme frenètic.

Walter Matthau encarna a Burns l'impresentable director del "Examiner" que "només diu la veritat i res més que la veritat" i Lemmon el paper de Hidly que vol deixar el periodisme perquè es vol casar. La versió de Wilder segueix, bàsicament, el text original, encara que introdueix uns cops més espectaculars com la persecució de l'ambulància que és tot un homenatge al cinema de Mack Sennett i a tots els curtmètrages còmics dels anys deu i vint. És una escena realment delirant. Vincent Gardenia fa un excel·lent xerif acomodatic i corrupte i Carol Burnet està realment bé en el seu paper d'enamorada del desgraciat que van a penjar. Hi ha també la caricatura del psiquiatre i dels polítics oportunistes. Wilder compta amb uns més mitjans en la producció i fa una recreació de l'ambient periodístic dels anys vint impecable. La pel·lícula de Wilder destaca per uns interpretacions magnífiques de Lemmon i Matthau, endemés de la mencionada Burnet, Gardènia, Austin Pendleton -el desgraciat que han de penjar- i David Wayne, el periodista homosexual.

La quarta versió fins ara de *Front page* és *Interferencias* (1988) protagonitzada per Kathleen Turner i Burt Reynolds, dirigida per Ted Kotcheff, director també de la primera pel·lícula de *Rambo*. En aquest cas en lloc d'un diari es tracta d'una emissora de televisió i torna a la fórmula de Hawks de parella home-dona. És una pel·lícula entretenguda que segueix l'argument. S'han de posar al dia algunes coses i a l'assassí l'amaguen a una fotocopiadora i no a un escriptori. Evidentment no és de les més memorables. ❖

la versió teatral i dels diferents trasllats al cinema de l'obra. Hecht i Mac Arthur eren dos periodistes i el segon es va basar per col·laborar en l'obra de teatre en les seves experiències com a redactor del "Chicago Examiner" i els seus enfrontaments amb el director del diari Walter Howey. El director del diari, una emissora de televisió en la darrera de les versions, és un autèntic canalla, però un canalla simpàtic. Per suposat ningú es creu mai que acabaran penjant a l'assassí -un home incapaç de matar a una mosca-, que és un pobre desgraciat, o que el fregiren a la cadira elèctrica i ningú es creu que qualcú es begui les autèntiques animalades que escriuen i diuen els reporters de qualsevol de les quatre versions, cròniques mancadades de tota credibilitat, és a dir d'allò més allunyat de la solvència contrastada.

La primera vegada que es va adaptar *Front page* al cinema va ser l'any 1931 amb el títol de *Un gran reportatge* i el protagonista era Adolphe Menjou, un galant de l'època i el director va ser Lewis Milestone. Aquesta versió segueix el text original i el desenvolupa d'una forma efi-